

Waarom zou ik niet gedoopt kunnen worden?

Filippus wordt door een Engel uit de stad Samaria weggehaald waar hij net een grote menigte had gedoopt. Hij had vermoed ik voldoende om handen maar wordt plotseling op weg gestuurd naar een verlaten weg, naar een eenling- die onderweg was. Die hardop Jesaja zat te lezen.

Mijn dochter had een aantal vriendinnen over de vloer. Meisjes van 14,15. Mijn dochter had mij verzocht de keuken uit te gaan zodat zij ongestoord konden kletsen. Ik had er ook niets te zoeken, volgens mij ging het de hele avond zo'n beetje over jongens.

Toen ik later op de avond kwam vragen of ze nog iets wilden drinken, hadden ze een gesprek over een apocalyptische film die ze samen hadden gekeken. Dat iedereen dan zou sterven vonden ze een naar idee maar dan liever allemaal tegelijk. Eén van de meisjes vertelde dat ze het angstbeeld had dat ze als enige over zou blijven. Alleen zwerfend over de aarde. We kregen een gesprek over deze basisangst. Angst om buiten de boot te vallen. Van God en iedereen verlaten. Niemand meer te hebben. We concludeerden dat we voor en door elkaar bestaan kunnen. Dat we niet alleen van en voor onszelf leven. Dat we willen omzien naar elkaar, elkaar in de gaten willen houden. Dat angst een menselijk en gedeeld gezicht kan krijgen als je erover durft te spreken.

‘Goh, ik voel me nu opgelucht, nu we dit zo samen hebben kunnen bespreken’, zei het betreffende meisje. Mijn dochter liet mij met haar blik weten dat het nu mooi was geweest. Ik maakte mij weer uit de voeten.

U heeft vast weleens meegemaakt dat je ergens was en dat je achteraf dacht: hier moest ik kennelijk zijn. Er werd toen iets van je gevraagd. Vaak moest je dan wat dichterbij kruipen om te begrijpen wat dan precies? Hoe kan ik de vraag die op mij afkomt duiden?

We lezen hier met een groep 30'ers en 40'ers een boek van Wil Derkse over de leefregel van Benedictus. We proberen als groep te verhelderen wat de Benedictijnse geloften ons te zeggen hebben. In ons persoonlijke en dagelijkse leven.

We luisteren aandachtig naar de tekst en naar een ieders beleving ervan. Allemaal individuen met eigen wegen, vreugdebronnen en worstelingen.

Via de Benedictus groep gaf ik het boek door aan mijn man. Die op zijn beurt de geest kreeg en er enthousiast over vertelde aan een collega. Zijn collega stuurde hem een aantal weken later een berichtje: Kunnen we samen over het boek spreken?

‘Wat heb ik haar te zeggen? wat heb ik daar aan toe te voegen’, vroeg mijn man zich af. ‘Kennelijk moet je daar zijn,’ zei ik hem: ‘Ze wil begrijpen of het ook over haar zelf gaat’, ‘ze wil in ontmoeting essentiële zaken voor zichzelf verhelderen. Samen proberen te begrijpen wat de tekst haar en jou te zeggen heeft.’

Filippus werd door een Engel naar een verlaten weg gestuurd zonder dat hij van tevoren wist waarom en waartoe. Hij ontmoet een man die hardop een tekst aan het lezen is en het probeert te verstaan. Maar het lukt hem niet alleen. Philippus vraagt het hem. ‘Versta je wat je leest?’ De Ethioper, de kamerling, heeft een opmerkelijke vraag: Hij vraagt niet: waar gaat het over? Maar over wie gaat het? Gaat dit misschien ook over mij? Hij herkent zichzelf in de tekst van Jesaja... hij leest: *wie zal van mijn nakomelingen verhalen?* Het resoneert aan zijn persoonlijke leven: waar hoor

ik bij, waar is mijn plek onder de zon? Kan ik mij als eenling verbonden weten met deze grotere mensenfamilie, getuigen van het verhaal van God en mens?

Ze zijn allebei onderweg en komen tot stilstand. Ze ontmoeten elkaar en roepen samen de tekst tot leven. Het gaat over Jezus. Het verhaal openbaart zich nu aan de kamerling. Hij voelt zich gekend, gezien en geborgen. Het verhaal gaat ook over Filippus en over U en over mij.

Ze waren bovendien niet alleen. In die ruimte tussen hen gebeurde iets. Hun ontmoeting werd verruimd en bekrachtigd. Ze kregen de Geest. Dat kan haast niet anders want het spontane.. hé daar is water, waarom zou ik niet gedoopt kunnen worden? Gaat dit over mij? wordt nu beantwoord met een bevestiging, een acclamatie.... dit ben ik! Dit kan ik ook zijn. Dit kan ook ik zijn. Jij bent mijn getuige en ik de jouwe. Laat mij door jou gedoopt worden.

Filippus werd na de doop weggehaald door de Geest en ging opnieuw bezielt het goede nieuws verder vertellen. De kamerling vervolgde vol vreugde zijn weg.

Ik had een goede vriendin aan de telefoon. Ik vertelde haar dat ik mij in mijn zoektocht naar goed en waarachtig leven verloren kon voelen. Dat vrijheid iets verwarrends heeft, dat iedereen er anders mee omgaat. Dat je je alleen kunt voelen in de manier waarop je in het leven staat. Allemaal enkelingen die houvast zoeken in een wereld die zo veranderlijk is, waarin veel onzekerheid en angst is en alles vloeibaar lijkt. Tegelijkertijd bespraken we de andere kant van de medaille: Een groot, voelbaar verlangen in de maatschappij naar meer menselijkheid, warmte en verbondenheid. Naar een andere en nieuwe manier van samenleven, naar stemmen die richting wijzen.

Mijn vriendin stuurde me na ons gesprek en op de dag dat ik dit bijbelverhaal aan het lezen was dichtregels van Auden toe. Ik opende haar bericht op mijn mobieltje en las de volgende regels: In the desert of the heart, let the healing fountain start- in de woestijn van mijn hart, laat de helende fontein stromen -Ik voelde: dit gaat over mij, over mijn ervaring van woestijn bij tijd en wijle, over mijn hart! Ik was er vol van, kreeg de geest en las de regels telkens weer hardop. De woorden werden mijn woorden. Het gedicht eindigde met: Teach the free man how to praise, leer mij, vrije mens, tegen alles in, toch te blijven loven, teach the free man how to praise.

Mijn vriendin was er als een Engel op het goede moment, ze had mijn zielsverlangen gehoord en mij iets aangereikt. De Geest had tussen en in ons gewaaid. Ik wist opnieuw: Ik sta niet op mijzelf maar weet mij verbonden en verankerd in een groter levensverhaal, dat van mens en God, God en mens.

Als we doorgeefluiken en ontvangers van de Heilige Geest zijn, de Geest die in en tussen ons in waait en wil wonen. Is dat niet wat we hier proberen en ook in onze kleinere kringen door de week? Als we elkaar telkens weer openingen kunnen bieden naar nieuw leven, als Engelen voor elkaar. Dat we voor de dopelingen, hun ouders en voor elkaar oase van water zijn midden in periodes van woestijn. Dat we ons vandaag samen met de doopouders en hun dopelingen laten zalven met de Geest. Dat wij met elkaar ruimte blijven maken voor goed nieuws. Dat we Engelen voor elkaar mogen zijn.

Claartje Kruijff

Gelezen: Handelingen 8, 26-40

voor eventuele reacties, vragen of opmerkingen: claartjekruijff@ziggo.nl